

Bir Sonbahar Senfonisi

– Mikail Dede · 06 Ekim 2017

Bir bardak çay içinde
bir küp Şeker erirken,
sigaram tterken,
rüzgarın gürlemesi içinde eriyor
yaprakların loŐ fısıltısı,
klasik müziĐin nostaljik melodileri
ınlıyor kulaklarımda;
sonbaharın içinde eriyen düŐlerim
gibi.

Sonsuz bucaksız kır ve
rengarenk gökkuŐaĐı,
eflatuna alan vadilerin yurdu,
güneŐin doĐduĐu hayaller lkesi.

Ve gecelerimde
sessizliĐin heybetinden rkyorum;
gndzlerimde
uzadıkça uzuyor telefon konuŐmaları.

Her yer mahşeri kalabalık:
cam kuleler,
minareleri aşan kristal sütunlar,
ağızına kadar dolu asansörler
her daim.

Soğuk merdivenler
sonsuzluğa çıkıyor gibi dolambaçlı;
ve siyaset yapmayı sevmiyorum,
demokratik susma hakkımı kullanarak
diktatörlüğü mü teyit ediyorum?

Barış ve savaş
sadece
ölülerin sayılarında
değiştiğini fark etmek gibi;
sessizim.

Kararıyor ortalık ve her şey
yeniden başlıyor.
Mekanizma dönmeye meyilli;
fısıltılı sesler kızıl bulutlardan,
duvarlardan,
derinlikten gelen boğuk çığlıklar
gecenin içinden tesadüfen
geçerken,
karanlığın içinde kaybolan
bir madenci gibi.

Boğuk seslerin eşliğinde bırakılmış
parlak ayakkabılar
ve sessizlik,
içerdeki yaşamın kanıtı gibi;
yaşamak zorundayım diyerek
yürümeye devam etmek gibi.

Kabalık mahşeri sokaklarda
koşuşturan bu insanları
tanıyor muyuz?

Uçsuz bucaksız sınır duvarları
gibiler.

Duvarlar ardında
sonbaharın boğazında
yükseliyor kış;
buzdan bir nefes gibi soğuk ve
zemheri karanlık.

Gökyüzü gri tonunda sönük
ve mülteci kuşlar
mayınlı tarlalar ortasına kurmuş
yuvasını;
adlarını bilsek de "kimin umrunda?"

Çayım da çoktan soğudu,
bir yudum içmeden.
Ya aşk hani tükenmezdi, bitmezdi?
Bak, eridi, yok oldu çoktan
bardak içinde şeker gibi;
ya siyaset, kimin umrunda ki?
Özgürlük var sonuçta...

Söyle, ilkbaharım;
nasıl bulacağım seni,
sana nasıl ulaşacağım?